

GALA ÉS DALÍ

Az elválaszthatatlanok

Sylvia Frank

GALA ÉS DALÍ

Az elválaszthatatlanok

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Sylvia Frank: *Gala & Dali. Die Unzertrennlichen*
Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2022

FORDÍTOTTA
Balogh-Auer Zita

SZERKESZTETTE
Tóth Emese

BORÍTÓTERV
Wastie-Batonai Marietta

ISBN 978-963-544-948-4

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2022
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch” is
a trademark of Aufbau Verlag GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2023

© Hungarian translation Balogh-Auer Zita 2023

Borítóképek © GLIX, 123RF

I. RÉSZ

1. fejezet

Cadaqués, 1929

– Halszag van!

Gala kelleetlenül lökte ki a kocsiját, tekintetével a jobb lábát követve. Elegáns bársony körömcipőt viselt, melynek felső részét aranykapocs díszítette. A lábbeli az egyenetlen macskakövön csikorgó hangot adott, mikor Gala a sarokkal biztos talaj után tapogatózott. Majd felemelkedett az ülésből, megigazította csinos fekete-fehér kosztümjét, és körülnézett. Kalapjának karimája árnyékot vetett az arcára.

Felsóhajtott.

Az automobillal történő utazás önmagában felért egy kínzással. Katalónia francia részén legalább még gyönyörködhetett a szőlőhegyekben, na meg az őszi- és sárgabarackfákkal teli gyümölcsösökben. Ám miután maguk mögött hagyták a határt, úgy tűnt, nem csupán egy teljesen másik országon, hanem egy teljességgel megváltozott tájon hajtanak keresztül. A Pireneusok előhegyei átadták

helyüket egy végtelen hegyvonulatokkal átszótt fennsíknak, mely a tűző napon mogorván, egyhangúan, valamint elutasítóan és ellentmondást nem tűrően tárult fel előttük.

Férjét, Pault, aki a szemét összehúzva kapaszkodott a kormányba, láthatóan nem zavarta a tikkasztó hőség és a motorzúgás. Feltűrt ingujja szabadon hagyta lebarantult karját. Gala a férfi egyenletes profilját figyelte. Sze me és ívelt ajka harmincnégy éve ellenére is kisfiús bájt kölcsönöztek arcának. Az elmúlt években egyébként sem változott semmit a külseje: közel ülő kék szemek, egyenes, szinte arisztokratikus orr. Csak a haja választéka, melyet tizenhat évvel korábbi, a svájci clavadelbeli tudószanatóriumban való megismerkedésükkor viselt, csúszott el némileg.

Utazás közben az asszony kinyitotta az ablakot, melyen a porral együtt a száraz föld nehéz illata is betolakodott. A domboldalakon alacsony kőfallal megerősített teraszokat látott, melyekhez rézsínű moha tapadt, s melyeken valaha szőlőt termesztettek. Idővel a tetvek elpusztították a termést, a talaj állapota pedig egyre romlott, míg végül olyan növények vették át az uralmat felette, melyek könnyedén megéltek rajta: bogáncs, édeskömény és a göcsörtös olajfák.

Tekintetükkel mindketten a tengert keresték, de minden alkalommal, mikor azt hitték, megtalálták, a felbukkanó kék foszlány csupán a kopár, pikkelyes dombok közé ékelődött égdarabnak bizonyult.

Időnként sikerült megpillantaniuk egy-egy tanyát. A terméskőből épült házak az úttól nem messze fészkeltek a mélyedésekben, a hőségtől és a hegyi szélről megviselten.

Mikor maguk mögött hagyták a meredek kanyarokkal tarkított parti serpentin, és követték a tengerhez vezető keskeny utat, Gala belátta, hogy ez a környék sem túl teteszetős. Körbenézett az apró téren, melynek egyetlen báját egy félig kiszáradt fákból álló lugas jelentette. Innen egy vékonyka, barázdált homokösvény vezetett közvetlenül a kavicsos partra.

Meleg volt, az utcán senki sem járt, a település elhagyatottnak tűnt. Csupán néhány halászcsonak feküdt a kekrekre mosott kavicsokon, melyen túl a két sekély földnyelv által bezárt, széles öbölben a Földközi-tenger fodrozódott.

Gala elfordította a fejét. Feltételezte, hogy átellenben, a sziklaperemen, ahol fehérre meszelt házak kuporognak a vakító fényben, megtalálja majd az óvárost. Az óratornyáról ráismert a templomra, ilyen nagy távolságból is. A párizsi látkép után az itteni épületek egymásba illesztett miniatűr épületeknek tűntek. Furcsán idegennek. Gala álmokképnek érzékelte őket, mintha emlékek lennének, valami régmúlt dolog emlékei.

Összeszorította ajkait. *Milyen sivár*, gondolta. Istentől elhagyott hely. Érezte, ahogy növekedni kezd benne a düh, és ideges pillantást vetett Paulra.

Miért engedte rábeszélni magát, hogy ebbe a világvégi porfészekbe jöjjenek nyaralni? Egy elegáns locarnói kávé-

házban kellene inkább üldögelnie, vagy a Lago Maggiore északi partján, a promenádon sétálgatnia.

Magához vette kezitáskáját, és engedte, hogy a kocsi ajtaja becsapódjon mögötte. Közel állt hozzá, hogy szélnek eressze dühét, de egyelőre visszafogta magát.

Természetesen ismerte az okokat, melyek miatt férje az utazás mellett döntött. Paul részletesen elmagyarázta neki új, montmartre-i lakásukban. Elmondta, hogy elsősorban a költséges életmódjuk okolható ezért a nyomorúságos helyzetért. Ez alatt pedig saját drága műgyűjteményét és felesége luxuscikkekkel teli gardróbját értette. Képtelenek az új körülményekhez alkalmazkodni, mert nem éppen takarékos emberek.

Gala azonban tudta, hogy a férje érvei csak félig fedik a valóságot. Vagyonuk gyors ütemű zsugorodása nagyrészt a gazdasági válságnak volt köszönhető, mely egyetlen éjszaka alatt felezte meg a férfi részvényeinek és értékpapírjainak értékét. Éppen ezért érezte sértésnek, sőt egyenesen neveltlenségnek az ő állítólagos, kicsapongó luxuséletviteléről szóló vádat.

Idegesen halászta ki a táskájából a rúzszt, felnyitotta az aranyozott foglalatot, és az oldalsó visszapillantó tükörhöz hajolt. Az utazás nyomokat hagyott az arcán, mely fáradt és izzadt volt. Úgy látta, hogy azon részeit, melyeket legkevésbé szeretett – magas arccsontját és energikus állát –, a fáradtság még jobban kiemeli. Karikás, kimerült szem nézett vissza rá. Elszántan próbált érzéki ajkára koncent-

rálni; gyorsan végigkente rajta a rúzszt, majd összecuppan-
totta. Ezután ismét felegyenesedett.

Elfogadta Paul döntését, hogy Cadaquésbe utazzanak.
Azt viszont továbbra sem értette, miért pont ezt a helyet
választotta Paul legújabb írói vállalkozásának színhelyéül.
Vajon miért reménykedett abban, hogy itt tér majd vissza
az ihlete? Talán átadta magát az illúziónak, hogy egy kata-
lán halászfalu idegensége szárnyakat adhat neki...

Gala megvetően húzta fel szemöldökét, és a férjét figye-
lte, aki a kocsni mellett nyújtózkodott, tekintetét pedig an-
nak az épületnek a klasszicista homlokzatán pihentette,
amely előtt megálltak.

Az asszony alig észrevehetően ingatta a fejét.

Tudta, hogy kizárólag a vonzó nők és egy erotikus vi-
szony inspirálhatja a férjét egy újabb lírai mestermű létre-
hozására, azonban nem tudta elképzelni, hogy ezen a he-
lyen lennének olyan nők, akik szóba jöhetnének.

– Megyünk? – bökött Paul a bejárat felé, mely felett
a *Hotel Fonda Miramar* felirat volt olvasható.

Az előcsarnok apró volt; mindössze néhány szék gyüle-
kezett egy alacsony faasztal körül. A szemközti falnál egy
homályos, aranykeretes tükör alatt kanapé állt hatalmas
kartámlákkal, nehéz párnákkal és a vattázott plüss-szegély
mentén zsinórokkal.

Paul a polírozott fapulthoz lépett, mely mögött egy kö-
zépkorú férfi pillantott fel meglepetten az újságjából.

– *Bonjour!* – köszöntötte Paul.

– *Buen día.*

– Igaz is, itt így mondják – mosolygott joviálisan a vendég. – Nyitva vannak?

– *Sí.*

– Csak azt gondoltam... – mutatott Paul hüvelyujjával úgy általánosságban a háta mögé. – Egyetlen lelket sem látok.

– Szieszta van, *señor.*

– Aha.

Gala figyelte, amint a férfi ráérősen egymásra helyezi az újságlapokat, majd összehajtogatva félreteszi. Bő, fehér inget viselt felgyűrt ujjakkal. Hátrafésült haja pomádétól csillogott.

– Maga nem sziesztázik?

A férfi Paulra pillantott, és megrántotta a vállát.

– Szálloda vagyunk – jelentette ki anélkül, hogy megválaszolta volna a kérdést. – Maguk vendégek?

– Most érkeztünk. – Paul mindkét karjával a pultra támaszkodott, tartásában volt valami parancsoló. – Paul Éluard vagyok, lakosztályt foglaltam önöknél. Három főre.

A férfi az előtte heverő, vaskos, nyitott könyvre pillantott, majd megkopogtatott rajta egy bejegyzést.

– *Sí, Señor Éluard.* – Majd felemelte a fejét. – De itt, a Miramarban nincsenek lakosztályok. Csak szobák. Erről tájékoztattam is önt.

– Valóban?

Paul gyors pillantást váltott Galával, melyet a férfi mintha elkapott volna.

– Magától értetődő, hogy a legszebb szobánkat foglaltam le önöknek – sietett biztosítani a vendégeket. – Kilátással a tengerre és a strandra. – Majd egy pillanatig habozott. – Gyermekük pedig saját szobát kap majd, de ne aggódjanak, a közvetlenül az önöké mellett lévőt.

Elnémult.

Gala megértette, mire gondol.

– A lányunk csak később érkezik.

A férfi elégedett volt a válasszal. Feljegyzett valamit, majd megfordult, leemelt egy kulcsot a fogasról, és a pult-ra helyezte.

– Segíthetek még valamiben?

– Nem lenne ellenünk némi frissítő – válaszolta Paul.

– Hogyne. Mit óhajtanak?

– Pezsgőt. Hűtve.

– Kitűnő választás. – A férfi csengetett, és eltűnt egy ajtó mögött.

Paul egy gyűrött doboz Gauloises-t húzott elő nadrágzsebéből.

– Szereted a pezsgőt, nem igaz, szívem? – kérdezte, miközben ajka közé illesztett egy cigarettát és meggyújtott egy gyufát.

Gala bizonytalanul bólintott.

A szállodatulajdonos egy pezsgősvödörrel tért vissza, és töltött a két karcsú kristálypohárba. A borostyánszínű ital pezsegve gyöngyözött.

Paul Galának nyújtotta az egyik poharat, és koccintott vele, majd ismét a férfihoz fordult.

- Kedves kis helynek tűnik.
- Igen, mi is így látjuk. Mi szél hozta önöket?
- A felfrissülés ígérete. Párizsban az augusztus kibírhatatlan.

Gala nem figyelt tovább. Kifelé nézett, a perzselő hőségbe: váratlanul két nő tűnt fel a parton. Árnyékuk a vörös homokra vetült. Az egyik idősebb, a másik fiatalabb. Durva ruhájuk széles szoknyarésze minden lépésnél legyezőként nyílt ki, befogva a napfényt, kezükkel pedig mindketten sötétzöld amforát támasztottak, melyet kis párnára helyezve hordtak a fejükön.

Gala várta, hogy visszatérjenek a látómezejébe a nők, bár már eltűntek. Az ajtókeret kivágata csupán az örökké változatlan, kavicsos tengerpartra, egy halászhajó orrára és a felette lévő sápadtkék égre kínált kilátást.

Hirtelen erőt vett rajta a türelmetlenség.

Paul még mindig a szállodatulajdonossal csevegett, szemmel láthatóan élvezve a helyzetet. A cigarettafüst elnehezítette a légzését.

Gala legurította a maradék pezsgőt, és ellenállt a kísértésnek, hogy azonnal a kocsihoz siessen, volán mögé üljön, és minden magyarázat nélkül elhajtson.

Nem kellene itt lennie, ez nem az a hely, ahol vakációját tölteni akarja.

Ugyan miért nem érti ezt meg Paul?

A válasz a kérdésre éppoly meglepő volt, amilyen egyszerű: mert nem érdekli a felesége.

Gala visszatette a poharat a pultra.

– Paul! – Megérintette a férje karját, és türelmetlenül várta, hogy a két férfi megszakítsa a beszélgetését, és Paul végre rápillantson. – Szeretném látni a szobát.

A hoteltulajdonos figyelmesen bólintott, a pohár után nyúlt, és a válla fölött egy nevet kiáltott bele a recepció mögötti félhomályba. Nem sokkal később felbukkant egy tizenhárom év körüli fiú, vélhetően a férfi fia volt. Udvarias bólintással köszöntötte a párt, majd két kőlépcsőn vezette fel őket, melyet vaskorlát szegélyezett. Hosszú, árnyékos folyosón haladtak végig, el három bezárt ajtó előtt. A fiú végül egy halványzöld ajtó előtt állt meg, fogta a kulcsot, és lendületesen kinyitotta a zárat. Egy ideig habozott, mintha meg kellett volna bizonyosodnia, hogy az őket fogadó csend nem jelent veszélyt, majd gyors léptekkel a szobában termett, kinyitotta az erkélyajtók zárját, és kitarta a táblákat. A napfény pillanatok alatt aranypatinával vont a tárgyakat, melytől a szoba egyik pillanatról a másikra teljesen megváltozott. A fehér vászonhuzattal és piros gyapjútakaróval letakart franciaágy foglalta a legtöbb helyet, melyet méretben a szemközti falhoz állított, sötétre pácolt barokk szekrény követett.

A két, plafonig érő üvegajtó között, melyek az erkélyre nyíltak, két mintás karosszék állt egy középmagas asztalkával és egy négykarú gyertyatartóval. A kőpadlót színes szőttesek takarták.

A fiatalember megköszörülte a torkát, és a jobb sarok felé mutatott, ahol a falakat többsornyi palackzöld csempe

borította, a mosdópulton pedig két tál állt egy márványlapba mélyesztve.

– Mivel a szobában nincs folyóvíz, a vizeskancsókat naponta többször újratöltjük – magyarázta komoly ábrázattal.

– És ha fürdőt szeretnék venni? – kérdezte Gala ingerülten. A figyelmét nem kerülték el a csempén látható pacák és vízfoltok, mint ahogy a nedvesség sem a padlón, mely egy újra és újra megjelenő tócsából származhatott.

A szállodatulajdonos fia kötelességtudón tett felé néhány lépést.

– Ez bármikor lehetséges, señora. Szállodánkban külön a vendégeknek fenntartott fürdőszoba található. Csak a recepción kell jeleznie szándékát, hogy lefoglalhassuk önnek, és időben felmelegíthessük a fürdőkályhát.

Majd elhallgatott, kerülve Gala pillantását.

Mielőtt az asszony válaszolhatott volna, Paul már reagált is. Nadrágzsebéből bankjegyet húzott elő, és a fiúnak nyújtotta.

– Legyen szíves gondoskodni a csomagjainkról! – mondta, és finoman kitessékelte a szobából.

– Szolgálatára, señor.

Miután becsukta maga mögött az ajtót, Paul egy ideig tétovázva ácsorgott a szobában.

Gala szótlanul hajította az ágyra a táskáját, majd a támlájánál megragadta az erkélynél álló karosszéket, és hangoosan az ágyhoz húzta.

– Mit csinálsz?

Gala egy pillanatra felemelte a fejét.

– Írni akarsz, márpedig a fal mélyedésében túl sötét van hozzá.

Paul bólintott. A felesége továbbra is jobban tudja, mi a jó neki, mint ő maga.

Végül közösen húzták az ablakhoz a masszív íróasztalt.

Kopogtattak. Paul az ajtóhoz lépett, és átvette a csomagokat apától és fiától.

Eközben Gala az íróasztal felületét mustrálta. A politúra halványan csillogott, emiatt az asztal olybá tűnt, mintha még soha nem használták volna: szinte új volt, és ahogy előrehajolt, hogy egymás után kihúzza a három fiókot, a frissen laminált fa illata csapta meg.

A fiókokban csak néhány ívnyi, a szálloda nevével ellátott levélpapírt talált, valamint egy *Bibliát* és egy hosszúkás, gyertyákkal teli dobozt. Kiürítette a két felső rekeszt – ezekben tárolná majd Paul a versvázlatait –, és minden mást a legalsó fiókba száműzött. Aztán ismét felegyenesedett, és a férjére pillantott, aki némileg elveszetten álldogált a szoba közepén tornyosuló csomagok mellett. Egy szegecses sarkú bőrönd, két nagy utazótáska, valamint kartondobozok, melyek a kalapokon és a kiegészítőkön kívül Paul írógépét és a papírt rejtik.

Bele fog telni némi időbe, mire mindezt elpakolják, a férfi pedig már neki is látott, hogy kinyissa a nagy koffert.

Gala teljes figyelme Paul itt-tartózkodásuk alatti ügyeire korlátozódott. A dobozokhoz lépett, átfutotta a feliratokat, kihúzott egyet, az asztalhoz vitte és kinyitotta. Óvatosan

emelte ki az írógépet, és az asztal közepére helyezte. A gép és a fehér papírcsomag között helyet hagyott Paul jegyzetfüzetének, melyet mindig magánál hordott, és melybe hirtelen sugallattól vezérelt ötleteit gyűjtötte.

Felállt, és először gondolt arra, hogy férje talán soha többé nem fog rátalálni az ihletre. Attól tartott, nem lesz többé elegendő az ereje és a kíváncsisága ahhoz, hogy megkísértse a sorsot.

Gala a helyére tolta a széket, beismerve magának, hogy ezt a gondolatot éppoly kevésbé képes elviselni, mint azt a másikat, mely szerint a meghozott áldozat, hogy a férje költészetének szolgálatába állította magát, feleslegesnek bizonyulhat.

2. fejezet

A zsalu rései között beszűrődött a reggeli napfény. Gala a tükör előtt állva a fejére illesztette fehér szalagos fekete kalapját. Paul álomittasan nyitotta ki a szemét, és ásított egyet.

– Már fent vagy? – kérdezte meglepetten.

– Jó reggelt! – köszönt az asszony. – Nem akartalak felébreszteni, olyan mélyen aludtál.

– Hosszú nap volt a tegnapi. Lent voltam a bárban, azután sokáig olvastam.

Gala leengedte a kezét, a tekintete találkozott tükörképével.

– Jó volt a könyv?

– Igen. Vagyis... talán.

– Megihletett?

A férfi végignézett rajta, és szélesen elmosolyodott.

– Már megtaláltam azt, aki engem megihlet.

Gala megfordult, és felhúzta a szemöldökét.

– Akkor miért vagyunk itt?

Paul felnyögött.

– Kérlek, Gala, ne kezdj veszekedni már a reggeli előtt!

A nő megragadta kezításkáját. Fehér ruhájának selyemszöveve lágyan zizegett, mintha elektromossággal volna telve.

– Sétálok egyet, körülnézek a környéken. Lehet, hogy be is vásárolok. Ha szeretnéd, ebédre visszajövök.

Paul megsimogatta a borostáját.

– Nem kell sietned! Szerzek egy kávé, és az íróasztalhoz ülök. Boldogulni fogok.

– Örülnék, ha olvashatnék tőled valami újat.

Paul kiugrott az ágyból, és odalépett hozzá.

– Tudom, *chérie*. Képes vagyok írni, jó költő vagyok.

– Az vagy, Paul. Imádom a szövegeidet, és ezt te is tudod.

A férfi megérintette Gala tarkóját. A tenyere nagy volt, az érintése bizonytalan.

– Most megyek, te pedig próbálj meg írni valamit.

Paul egyetértően bólogatott. Akaratlanul is csodálta felesége tartását, megingathatatlanságát és lényének szigorú eleganciáját. Ennyi év után is könnyörtelenül nevének nevezte a dolgokat. *Mindig megtalálja a megfelelő szavakat, gondolta. Akár a szeretőim és rossz viselkedésem miatt fed meg, akár irodalmi tökéletesedésemben segít.*

– Remek asszony vagy – jelentette ki.

Gala mélyen felsóhajtott.

– Jóságos ég, máris ennyire unalmassá váltam volna? –
Visszahúzta a kezét, kinyitotta az ajtót, és kilépett a fo-
lyosóra. Ott még egyszer megfordult. – Csak remélni tu-
dom, hogy a verseid ennél érzelemgazdagabbak lesznek.

Habár még csak délelőtt volt, a nap máris magasra hágott a horizonton. Forróság vibrált a homok felett, és elmosta az öböl kontúrait.

Gala átkelt a szálloda előtti téren, és követte az öböl vonalát. Az óvárosba akart eljutni.

Raoul, a szállodatulajdonos fia az előcsarnokban köszöntötte, és a kezébe nyomta Cadaqués térképét, melyen, miután ő rákérdezett, bejelölte a hotelt és az egyik ételmezi-
szerüzletet. Azt tanácsolta, hogy nézzen be a vörös hom-
lokzatú üzletbe a Calle del Call elején. A bolt felett egy
COLMADO feliratú tábla lóg, előtte pedig gyümölcs- és
zöldségrekeszek sorakoznak.

– Nem lehet elvéteni – tette hozzá biztatóan.

Meglepetésére a fiú még egy *pâtisserie*-t is tudott aján-
lani. Gala szerette az édességet, a szállodától néhány mé-
terre pedig valóban talált egy cukrászdát a dombon felfelé
balra. Eldöntötte, hogy délután útba ejti.

Hirtelen megtorpant, és a szemét a kezével próbálta ár-
nyékolni. A központba vezető út kátyús volt, aszfalt nél-
küli. Miután már kétszer is majdnem orra bukott a csinos
cipőjében, az út végül egy házsor felénél egy átjáróba tor-
kollt. Oldalt, a sziklák árnyékában férfiakat pillantott

meg, akik kezüket zsebre dugva dohányoztak, és távolságtartással figyelték őt.

Mielőtt a kapuív alá ért volna, még egyszer szemügyre vette a térképet.

Ismét megállapította, hogy a cadaquési öböl felülről egy oldalra fektetett hármasnak néz ki. Az első ív, mely lényegesen szélesebb volt – valószínűleg ezért is kapta a Platja Gran nevet –, és amelyben az ő szállodájuk is helyet kapott, a falu fölött egy zord, messze a tengerbe nyúló sziklaszirtbe vezetett.

Gala egyenesen előrenézett. Közvetlenül előtte egy hatalmas sziklafal emelkedett, amely természetes határt képezett a két lagúna között, több méter hosszan nyúlva a tengerbe. A felszínén sűrűn sorakoztak a házak.

Gala ismét a térképre nézett: az átjárón túl szűk sikátorok labirintusa szeli át az óvárost. Ha átkelne rajtuk, a szikla túloldalán egy kisebb öblöt találna, melynek part közeli házai a Port d'Alguer vizében tükröződnek. Többnyire itt kötöttek ki a halászok, akik kirakodták az aznapi fogást, majd a csónakjukat a partra húzták, szorosan egymás mellé a parton.

A táj itt egy földnyelvben folytatódott, mely elzárta az öblöt a tenger további részétől. De ellentétben a szemközti sziklás szárazfölddel, homokos út vezetett Port d'Alguerből a hosszúkás emelkedő tetejére, ahol néhány elszórtan álló villa szegélyezte Cadaqués harmadik és legmagányosabb partszakaszát: a Platja des Llané Grant.

Az asszonyt a legkevésbé sem érdekelte, mi található a szikla túloldalán. Mégis mit keresne az öböl másik végében? Pontosan azt találná ott is, amit már erről az oldalról ismer.

Ismét elfogta az érzés, hogy fatális hiba volt idejőnnie.

Habozott, majd ismét a papíron lévő jelölésre pillantott. Úgy látta, a Calle del Call mindössze két keresztutcányira lehet tőle.

Összehajtogatta a térképet, a kezításkájába gyűrte, majd átlépett a félhomályos kapuív alatt. *Párizsi vagyok, gondolta idegesen, egy ilyen porfészekben már csak eligazodom.*

Az óvárosban kellemetlen meglepetés várta. A betonozatlan úton járni már eddig is kihívás volt, most azonban szűk, meredek utcákon vezetett az útja, melyek durván faragott, egyenetlen macskakővel voltak kirakva. Szürkésen csillogtak a durva kövek, és kellemetlenül széles barázdák tátongtak közöttük.

Gala lenézett a lábára. Fekete-fehér körömcipője csinos volt, jó ízlésről és jó módról árulkodott, de be kellett látnia, hogy a legkevésbé sem illett erre a helyre.

Összeszorította az ajkát, és körültekintően lépkedett tovább.

Az élelmiszerüzletet illetően igaza volt a szállodatulajdonos fiának, tényleg könnyű volt megtalálni. Egy útelágazásnál állt, vörös színe elütött a környező házak fehér homlokzatától.

A bolt ajtaja, melyben káposztával, lédús paradicsommal és zöld-fehér póréhagymával teli dobozok sorakoztak, szélesre volt tárva.

Gala belépett. Jobbra, az ajtó mögött egy asszony és serdülő lánya ült egy kis asztalnál, melyen szürke pénztárgép állt. Csendesen beszélgettek.

– *Buen día!* – köszöntek rá, a lány pedig egy raffiaszatyrot nyújtott át neki, hogy a megvásárlásra szánt termékeket belepakolhassa.

Gala megköszönte, és lassan megindult a szűk soron, melynek két oldalán a plafonig értek a polcok. Szokatlan illat vette körül; fűszeres, gyógynövényes és egy csipetnyit édes. Nem kellemetlen, de számára teljeséggel ismeretlen. Ráadásul teljes volt a csend, melyet csak időnként szakított meg a sugdolózás az ajtó felől.

Körülnézett. Párizsban ritkán vásárolt élelmiszert, így meglepődött, milyen sokszínű itt a kínálat. Nem számított az olajba és a fűszerekbe áztatott olívbogyókra, sem az édes datolyával és fügével teli tálakra, ahogy a kis hordók tejes levében úszó sárgás sajtdarabokra sem. A feje felett különböző méretű húsok lógtak, mellettük pedig füstölt sonkák és kolbászok, készen arra, hogy felvágják őket. A körülötte lévő polcok különféle konzervektől roskadoztak, mellettük pedig hasas üvegek csillogtak csábítóan, tele tojással, vöröshagymával és színes papírba csomagolt bonbonokkal. Az egyik sarokban illatos szappanok, a fölöttük lévő polcon pedig durva anyagból készült nadrágok

és pulóverek sokasága tornyosult. Gala vasszögeket, szerzőszámokat, varrócérnát és tűt is látott.

Végül vásárolt egy maroknyi olívát, egy darabka sajtot, egy vekni kenyeret és két üveg Vino Tintót, melyet a pénztár melletti polcon talált.

Mikor ismét a bolt előtt állt, a házak között rekedt hőség ellenére is valamiféle meghittséget érzett. Paul csak délre várta, ezért úgy döntött, hogy követi az utca kanyarulatát. *Talán valami titokra bukkanok*, gondolta bizakodón. *Hátha vár még rám valami ezen a délelőttön.*

Titokra nem bukkan, csak egy magányos utcát talált, benne fehérre meszelt házak, kovácsoltvas erkélyek és egy kisfiú, aki egy rózsaszínű murvafürt-baldachin alatt guggolt, mely faltól falig nőtt a keskeny sikátorban. A fiú önfeledten játszott színes üveggolyóival.

Aztán váratlanul történt valami. Gala már éppen sarkon fordult volna, hogy elinduljon visszafelé, mikor kinyílt fölötte egy ablak, és piszkos mosogatóvíz zúdult le az égből, épp csak hajszálnyival elkerülve őt.

Ijedtében oldalra ugrott, jobb cipőjének sarka pedig beékelődött két macskakő közé, és hangos reccsenéssel letört.

Gala megbotlott, majdnem elesett, de végül visszanyerte egyensúlyát, és magához szorította a raffiaszatyrot, mielőtt a benne lévő üvegek a földhöz csapódtak volna. Csak nehézségek árán sikerült megvetnie a lábát a meredek lejtőn és az egyenetlen talajon.

Tántorogva állapotodott meg, és levegő után kapkodva dőlt egy ház falának.

A kisfiú a riadtságtól tágra nyílt szemmel meredt rá.

– Semmi baj! – motyogta felé, próbálva mosolyt erőltetni magára.

Közben csendben átkozta a középkori macskakövekkel kirakott utcát és a cipősarkát, mely beszorult a kövek közé.

Leguggolt, hogy megpróbálja kihúzni, de észrevette, hogy a selymes anyag, amely egykor a sarkat díszítette, több helyen megsérült és elszakadt. Elkezdte húzni a sarkat, ám az nem mozdult. Aztán megpróbált a mutatóujjával alányúlni, hogy felfelé nyomja ki. Ez sem sikerült, helyette letörött két körme, mégsem fordult a fejében, hogy a mélyedésben hagyja a sarkat. Ismét piszkálni kezdte az ujjával, és a próbálkozását végre siker koronázta.

Hirtelen elsírta magát. Erre nem számított. Először csak forró könnyek égették szemét, de amint meglátta a kisfiú ártatlan tekintetét, aki most már mellette állt, és egyik üveggolyójával próbálta vigasztalni őt, rátört a síró-görcs. Engedte, hogy hulljanak könnyei. Egyszerre volt szomorú és megkönnyebbült, mintha megmenekült volna a sors szeszélyétől. Felállt, és végigsimított a fiú haján.

Másodszor is belépett a Calle del Call bejáratánál található üzletbe.

Némán mutatta a letört sarkat anyának és lányának.

– *Oh, Dios mío!* – hajoltak át mindketten az asztalon.

– *Ella necesita un zapatero!* – mondta a nő.

A lány serényen bólogatott, a nő pedig felé fordította a fejét, úgy vizslatta őt.

– *Zapatero!* – ismételte meg nyomatékosan, Gala pedig feltételezte, hogy ez cipészt jelent.

– *Merci* – válaszolta.

– *Buena suerte!*

A lány intett, hogy kövesse.

A cipész, egy idős, baszk sapkás, kedves tekintetű férfi, aki Gala nagy örömeire beszélt pár szót franciául, átvette a cipőt javításra. Mivel nem mehetett vissza a hotelbe mezít-láb, vett tőle egy pár *espadrille*-t. Feketét, a láb felett és a saroknál húzódó szövetpántokkal. Nem illett a ruhához, melyet viselt, de ideális volt az itteni utcákra, ráadásul nagyon kényelmesnek is bizonyult.

Pault a szálloda folyosóján találta, ahol élénken társal-gott a tulajdonossal. Mikor hallótávolságba került, a férje hangját is meghallotta:

– Akkor úgy teszünk, ahogy megbeszéltük.

– *Sí!* – válaszolta a tulajdonos, majd megfordult, és mi-kor elhaladt Gala mellett, barátságosan odabiccentett neki. – Señora Éluard.

Gala elhaladt a férje mellett, belépett a szobába, és elkezdte kipakolni az ételeket. A bort, a kenyeret, a sajtot és az olívát az asztalkára rakta, a raffiaszatyrot pedig a szek-rényre akasztotta.

Amikor becsukódott az ajtó, a tekintete az íróasztalra siklott. Semmi nem változott.

Az írógép érintetlen volt, a jegyzetfüzetnek hagyott hely üres. Sehol, még a szemétkosárban sem talált egyetlen összegyűrt lapot sem, melyen akár egyetlen szótöredék vagy egy ötlet is állt volna, Paul munkájának bizonyítékeként.

– Miben egyeztetek meg? – kérdezte, a hangjában szemernyi ingerültséggel.

– Meglepetés – válaszolta Paul, és kitérte a karját.

– Tudod, hogy nem szeretem a meglepetéseket.

– Nem maradunk társaság nélkül.

– Nem maradunk társaság nélkül? – kérdezte Gala gyanakvón. – Á, Cécile-re gondolsz! – Azonnal megnyugodott. – Ő csak jövő héten érkezik. Tudod, anyád fogja idehozni. Addig pedig még marad időd...

– Nem a lányunkról beszélek – válaszolta Paul lassan.

– Az imént felhívott Camille Goemans. El szeretne jönni Magritte-ékkel pár napra.

– Pár napra? Paul, remélem, megmondtad neki, hogy erről szó sem lehet!

Paul hátradőlt.

– Gala, túlzol. Természetesen azt mondtam neki, hogy örülni fogunk a látogatásuknak. Végül is Camille volt az, aki Cadaqués falut először említette. Csak nincs ellenedre, hogy találkozzunk a barátainkkal?

– Ó, dehogyan nincs, Paul. Nagyon is ellenemre van. Végtére is, egyetlen okból vagyunk itt, így viszont az itt-tartózkodásuk alatt egyetlen sort sem fogsz írni. Csak ücsörögni fogtok, pastist iszogatni, és órákon át a szür-

realista csoportotok hatalmas jelentőségéről fecsegni. Meggondolatlanság volt meghívni őket. – A férjére nézett, próbálta leolvasni az arcáról a gondolatait. – Vagy szándékosan tetted, hogy megbánts? Csak nem gondoltad komolyan, hogy semmi ellenvetésem nem lesz? – Idegesen fújta ki a levegőt. – Akárhogy is, nem értelek, ezt az egészet nem értem.

Paul egy ideig hallgatott, majd kelleetlenül megrántotta a vállát. Nem állt szándékában megbántani a feleségét. Lehetséges, hogy a megkönnyebbülés, melyet a hívás halatán érzett, leheletnyi öntudatlan lázadással párosult, hogy ellenállhat a nő gondoskodásának, mely könnyörtelesen nehezedett rá, ő pedig tudta, hogy kizárólag így változtathat a dolgok állásán. Reménytelen meghasonlás volt, ami miatt hibásnak érezte magát Galával szemben, de nem akarta bevallani.

– Camille és René nem csak miattunk jönnek ide. Egyébként is ez volt a tervük. Úgy tudom, szeretnének meglátogatni egy fiatal festőt, aki ősszel Goemans-ék galériájában fog kiállítani.

– Engem ez nem érdekel, Paul. Volt egy megállapodásunk, mégpedig az, hogy magunk maradunk, és te megpróbálsz írni. Ezt a megállapodást szegted meg. Önző és tapintatlan vagy.

Paul hallgatott, és makacsul állta Gala pillantását.

– Rendben. Ahogy akarod. Ha felbukkannak Goemans-ék és Magritte-ék, én elutazom.

– Gala, elég legyen!

– Nem lesz elég! Folyamatosan a gondjaidról nyafogsz, aztán engem is iderángatsz ebbe a kietlen koszfészekbe az-
zal az ürüggyel, hogy írni akarsz. Én pedig veled tartok,
mert azt hiszem, így majd jobban fogod érezni magad. De
ez távolról sincs így. Alig fordítok hátat és hagylak magad-
ra, hogy dolgozni tudj, már ide is hívod az ismerőseidet.
– Megtámaszkodott a támla mögötti asztallapon, és a szé-
lébe kapaszkodott. Érezte a kemény fát a tenyere alatt. –
Ha olyasmit teszel, amiről pontosan tudod, hogy meg-
bántasz vele, akkor minden egyértelmű, nem gondolod?
Az azt jelenti, hogy már nem számítok neked. Hogy
mindegy, mit érzek.

Ellökte magát az íróasztaltól.

– Ne nézz rám ilyen gúnyosan, Paul, komolyan beszé-
lek! Belefáradtam az örökös harcba, hogy folyton megpró-
bálunk felülkerekedni a másikon, a saját érdekeinket érvé-
nyesítve. – Csípőre tette a kezét. – Beismerem, mindket-
ten hibásak vagyunk; mindketten büszkék vagyunk és
próbálunk dominálni. De én már elvesztettem az érdeklő-
désem ez iránt a játék iránt. Feltételezem, hogy fellélegez-
nél, ha megszabadulnál tőlem.

Paul felnevetett.

– Micsoda jelenet, szívecském! Hatalmas cirkusz, mint
mindig! De itt az ideje, hogy hozzászokj ahhoz, hogy nem
vagyok többé a kicsi fiúcskád, akit ide-oda rángathatsz.

Gala érezte, ahogy a dühtől görcsbe szorul a gyomra.

– Hagyd abba ezt a gőgös szöveget, vagy ami még jobb:
tartsd meg a szürrealista barátaidnak! Náluk talán bevá-

gódhatsz vele. Én még azt sem értem, miért kellett egyáltalán eljönnünk Párizsból. Minden, amit teszel, azt a benyomást kelti, mintha vákuum alakult volna ki körülötünk, mintha egy buborékban élnénk, mintha csak vendég lennél a saját életedben.

Paul nyelt egyet.

– Végeztél? – kérdezte rekedten.

– Igen, mert nincs több mondanivalóm.

Szótlanul sarkon fordult, és kilépett a balkontra.